

I

*Denne tale er af magister Kierkegaard holdt i
Frue Kirke fredag den 1. Sept. 1848. Da den
egentlig har givet mig ideen til titlen,
har jeg med hans tilladelse aftrykt den.
Tillige har jeg for at afrunde det hele
ved en slutning, der svarer til denne
begyndelse, holdt nr. 7 i samme
mildere tonart, og for så vidt
opgivet en del af
min karakter.*

Bøn

Herre Jesus Kristus, der er så meget, der vil drage os tilbage: Tomme idrætter, ubetydelige glæder, uværdige bekymringer; der er så meget, der vil skrække os tilbage: En stolthed, der er for fej til at ville lade sig hjælpe, en fej frygtagtighed, der undrager sig til egen fordærvelse, en syndens angst, der undgår den helliges renhed, som sygdommen undgår lægemidlet.

Men du er jo dog den stærkeste: Så drager du os, og endnu stærkere, til dig. Vi kalder dig vor frelser og forløser, at du kom til verden, for at løse os af de lænker, hvori vi var bundne eller hvori vi selv havde bundet os, og for at frelse de forløste.

Dette var din gerning, som du har fuldkommet, og som du vil fuldkomme til dages ende; thi som du selv har sagt det, så vil du gøre det: Ophøjet fra jorden vil du drage alle til dig.

Johannesevangeliet 12, 32: Og jeg, når jeg bliver ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.

Fra højheden vil han drage alle til sig

Andægtige tilhørere; skal et menneskes liv ikke føres ganske uværdigt, som dyrets, der aldrig opløfter sit hoved; skal det ikke henlefles, tomt beskæftiget med hvad der, så længe det er, er forfængelighed, og når det er forbi, er intet, eller travlt beskæftiget med hvad der vist nok larmer i filosofien, men ikke giver genlyd i evigheden: Skal et menneskes liv ikke hendøses i uvirksomhed eller forspildes i travlhed, så må der være noget højere, der drager det.

Dette højere kan nu være det såre forskellige; men skal dette højere i sandhed og i ethvert øjeblik kunne drage, må det selv ikke være underlagt omskiftelse eller forandring, men sejrrikt har gennemgået enhver forandring, forklaret – som en afdøds forklarede liv.

Og som der nu blandt alle levende kun er et navn nævnt, den herre Jesu Kristus, så er der også kun en afdød, han som dog lever, den herre Jesus Kristus, han som fra højheden vil drage alle til sig.

Se, derfor er en kristens liv retteligt anlagt, rettet mod hvad der er oven til, mod højheden, mod ham, der fra højheden drager den kristne til sig – dersom den kristne ihukommer ham; og den, som ikke gør det, er jo ingen kristen. Og du,

min tilhører, du til hvem min tale henvender sig, du er jo netop kommet hid i dag til hans ihukommelse.

Det følger af sig selv, at skal han kunne fra højheden drage den kristne til sig, da er der meget som må glemmes, meget som der må ses bort fra, meget som der må afdø fra.

Hvorledes lader dette sig gøre? O, dersom du nogensinde bekymret, måske bekymret for din fremtid, dit livs lykke, rigtig har ønsket at kunne glemme noget: En skuffet forventning, et knækket håb, en forbitret og forbitrende erindring; eller dersom du, ak, bekymret for din sjæls frelse, ret inderligt har ønsket at kunne glemme noget: En syndens angst, som bestandig stod for dig, en forfærdende tanke, som ikke ville vige fra dig – da har du vist nok selv erfaret, hvor tomt det råd er, verden giver, når den siger ‘se at glemme det’!

Thi når du bekymret spørger ‘hvordan skal jeg bære mig ad for at glemme’, og der da svares ‘du må se at glemme’: Da er dette jo kun en tom spot, hvis det overhovedet er noget. Nej, er der noget, du vil glemme, så se at få noget andet at huske på, da skal det vel lykkes.

Fordrer kristendommen derfor af den kristne, at han skal glemme meget, og i en vis forstand alt, det mangfoldige nemlig, så anbefaler den også midlet: At huske på noget andet, at ihukomme et, den herre Jesus Kristus.

Dersom du da mærker, at verdens glæder fængsle dig – og du ønsker at glemme; dersom du mærker, at jordisk bekymring beskæftiger dig, så du ønsker at glemme; dersom du mærker, at livets travlhed tager dig, som strømmen svømmeren, og du ønsker at glemme; dersom fristelsens angst efterstræbe dig, og du inderligt ønsker at kunne glemme: Så ihukom ham, den herre Jesus Kristus, og det skal vel lykkes.